

for personer, der opholder sig deri, og svarer til den for byerne gældende tilsvarende bestemmelse.

Skorstensfejeren foretager på kommunalbestyrelsens vegne det lokale tilsyn i forbindelse med det årlige brandsyn på boligerne.

Medens det beror på skorstensfejerenes skøn, om der i det enkelte tilfælde foreligger sådan særlig fare, at der er grundlag for at afgive indberetning, er den besluttende myndighed henlagt til *amtmanden*.

Loven trådte i kraft *1. oktober 1959*.

I det oprindelige forslag var det i forslag til byggelov for købstæderne foreslåede *amtsbygningsråd* ankemyndighed for sundhedskommissionernes beslutninger, og det skulle tillige træffe beslutning i tilfælde af særlig fare for brand. Da det nævnte lovforslag ikke gennemførtes i indeværende folketingsår, erstattedes amtsbygningsrådet de nævnte steder af henholdsvis *boligministeren* og *amtmanden*. Boligministeren er endvidere ankemyndighed for amtmandens beslutninger i tilfælde af særlig brandfare.

I de i udvalgsbetænkningen anførte bemærkninger om de nævnte ændringer siges bl. a.:

„Af praktiske grunde bør det *på længere sigt tilstræbes*, at ankemyndigheden henlægges til mere lokalt prægede organer, når der skabes sikkerhed for, at sådanne kan sammensættes på saglig tilfredsstillende måde. Såfremt *amtsbygningsrådene* senere bliver en realitet, bør amtsbygningsrådene indsættes som ankemyndighed, hvilket kan ske ved en lovændring sideløbende med folketingets behandling af byggeloven.“

Lovforslaget fik en velvillig modtagelse i folketinget. Det behandlede som nævnt sammen med et lovforslag om sanering af usunde bydele, og forhandlingerne angik væsentligst sidstnævnte lovforslag. Herom henvises til dettes omtale.

Boligministeren bemærkede i sin fremsættelse, at lovforslaget om boligtilsyn ikke brød med 1939-lovens principper, men der tilstræbtes en *klaring* og en *mindre udbygning* af de hidtidige bestemmelser.

Det var for ministeren et spørgsmål, om man ikke allerede nu — ud over de særlige regler i kapitel VII — burde lade de regler, der gælder for byerne, komme til også at gælde for *landkommunerne*.

Carl P. Jensen (S) frygtede, at boligtilsynets mulighed for at pålægge en ejer de til afhjælpning af en mangel fornødne foranstaltninger var for snævert økonomisk begrænset. Også enkelte andre spørgsmål måtte drøftes nærmere, men han fandt i øvrigt lovforslaget påkrævet og værdifuldt.